

CAGLIERO 11

A Szalézi Missziós Bizottság hírlevele

A Szalézi Missziós Ügyek havi újságja a szalézi közösségek és Don Bosco barátai számára

Szívünk-lelkünk visszhangozza Ferenc pápa 2017-es Világmissziós üzenetének szavait: „A világnak nagyon nagy szüksége van Jézus Krisztus evangéliumára...és Istennek legyen hála, vannak is jelentős példák, amelyek bizonyítják az evangélium átforgató erejét. Gondolok annak a dinka diáknak önfeláldozására (Dél-Szudánban), aki a saját élete árán védett meg egy nuer törzsbeli másik diákot, aki már halálra ítéltetett” (sz.5).

Gondolhatunk a mi fiatal szalézi volt diákunkra, **Akash Bashirra**, aki Pakisztánban szenvedett vértanúságot. Ők voltak azok a fiatalok, akik az evangélium követésével hozzájárultak a világ megváltoztatásához.

Tudjátok-e, hány ilyen fiatal van a rendházainkban? Szemünk előtt növekszenek, velünk töltik az órákat, napokat, hónapokat, éveket. Ne vesztegezzük el azokat a különleges lehetőségeket, amelyek naponta adóttak számunkra, hogy bővítsük ismereteinket Jézus evangéliumáról és növeljük az iránta való szeretetet a fiatalok között - főleg a saját fiatal rendtársaink között. Csak Ő alakíthatja át igazán ezt a világot.

J. Basañes

D. Guillermo Basañes SDB
A misszióért felelős egyetemes tanácsos

A szaléziak jelentősége a Pan-Amazóniai régióról szóló Szinódus munkájában

Ferenc pápa állandóan meglepetéssel szolgál számunkra. Október 15-én vasárnap az Angelus előtt a következőket jelentette be: „A püspöki szinódus különleges gyűlését hívom össze a Pan-Amazóniai régió ügyében, ezzel teljesítve Latin -Amerika több püspöki konferenciájának, valamint sok lekipásztornak és a világ más részeiből származó hívőknek az óhaját. Rómában fogjuk tartani 2019 októberében. Ennek a gyűlésnek a fő célja az lesz, hogy új utakat találjunk Isten azon népeinek evangelizációjára, különösen a bennszülöttekére, akikről gyakran elfeledkezünk, s akiknek kilátása sincsen a békés jövőre. A gyűlés témája lesz az Amazonas esőerdeinek válsága, amely erdők bolygónk tüdeiként működnek.”

Ennek a szinódusnak a legfőbb célja: elgondolkozzék az Amazonas esőerdeiben élő népek és nemzetek problémáin. 9 országban élnek: Brazília (67 százalék), Peru (3 százalék), Bolívia (11 százalék), Kolumbia (6 százalék), Ecuador (2 százalék) Venezuela (1 százalék), Suriname, Guyana and Francia Guyana (összesen 0.5 százalék). Dél-Amerika amazóniai régiójában 2.797 478 bennszülött él, 390 törzsben és 137 olyan csoportban, amely egyetlen törzshöz sem tartozik. 240 különböző nyelvet beszélnek, amelyek 49, történelmi és kulturális szempontból fontos nyelvcsaládhoz tartoznak.

Ez a gyűlés különösen fontos a mi szalézi családjunk számára. Jelenlétünk az Amazonas vidékén 125 évre tekint vissza. A mi szolgálatunk a legerősebb Brazília, Venezuela, Peru és Ecuador Amazonas-völgyében. Itt a lehetőség, hogy reagáljunk, s ehhez az alapot a régióról szóló szalézi feljegyzések adják, valamint gazdag kulturális és társadalmi örökségünk ígértétökként és szaléziakként. Dolgoztunk a következő törzsekénél: shuar, achuar, bororo, xavantes, yanomami, tucano, stb., Meg kell vizsgálnunk, milyen kihívásokkal kell szembenéznünk társadalmi, kulturális, ökológiai téren és lekipásztori munkánkban.

Esélyt kaptunk arra, hogy megújítsuk jelenlétünket az egyház részeként a világnak ezen táján, s ez nemcsak az itteni országok szempontjából fontos, hanem egész bolygónk szempontjából is.

Boldog Maria Troncanti és Isten szolgálói, Rodolfo Lunkenbein és Simon Bororo kísérjenek minket ezekben a napokban, hogy jól tudjunk válaszolni Istennek a családjunkkal kapcsolatos terveire az Amazonas-menti népek között.

LÉTFONTOSSÁGÚ, HOGY A MISSIONÁRIUS ISMERJE AZ EMBEREK NYELVÉT

Soha nem gondoltam arra, hogy misszionárius legyek, mert nem éreztem, hogy boldogulnék mindazon nehézségekkel, amelyek missziós területen várnak rám. Ráhagytam a többiekre, hogy misszióba menjenek. Diakónusként Kambodzsában vettem részt egy rövid önkéntes munkán koreai diákokkal egy Don Bosco szakiskolában Phnom Penh-ben. Akkoriban azt mondogattam magamnak: Azért vagyok itt, hogy vigyázzak a diákokra. Néhány nap után észrevettem, hogy alig találkozom szaléziakkal az iskolában. Megtudtam, hogy csak néhány rendtárs van Kambodzsában, ahol viszont sok a fiatal khmer, akik igényelték volna a jelenlétüket. Sok bajban levő fiatalal találkoztam. Akkoriban gondoltam először, hogy talán több hasznomat vennék Kambodzsában, mint Koreában. Úgy éreztem, hogy a koreai tartomány nem sínylené meg, hogy nem vagyok ott, mivel ott ugyanis sok rendtárs dolgozik. Azt hiszem, ez a missziós szenvedélyem nemcsak hirtelen ötlet volt. Természetes, hogy csak akkor akarunk segíteni a bajban jutottakon, ha a szemünk előtt vannak. De énrám nem ez volt érvényes. Több mint három és fél éven át éreztem a misszió hívását, de csak akkor döntöttem és írtam meg a rendfőnöknek, hogy misszionárius szeretnék lenni.

A legnagyobb kihívás számomra a khmer nyelv. Tudom, ha nem beszélem helyesen, nem leszek más, mint egy civil szervezet munkatársa, nem pedig misszionárius. A helyi nyelv létfontosságú, ha az evangéliumot akarjuk hirdetni. Ha ezt nem beszéljük, igehirdetésünk hatástalan lesz. Angoltudással vezethetek úgy egy iskolát, mint valami vállalkozást, beszélgethetek a rendtársakkal, de ha az evangéliummal szerzett élményeimet akarom megosztani a khmer fiatalokkal, beszélnem kell a nyelvüket. A legnagyobb örömöm, hogy ezekkel a fiatalokkal lehetek, osztozhatom az életükben és megláthatom Istenemet öbennük.

Amikor a missziós életre gondolunk, valószínűleg elképzeljük azt a sok nehézséget, amelyet majd tapasztalunk egy idegen országban.

Nagy a kísértés, hogy ne akarjunk misszionáriusok lenni. Nem láthatjuk előre azokat a nehézségeket, amelyeket majd megtapasztalunk. Senki sem azért lesz misszionárius, mert biztosan tudja, hogy majd úrrá lesz minden nehézségen. Misszionáriusként megtanultam, hogy minden bizalmamat Istenbe helyezzem. Azt is megértem, hogy bár mindnyájan osztozunk a helyi kultúrában, a missziós közösségeink nemzetköziek. El kell fogadnom misszionárius társaim különböző kultúráit. Fontos, hogy be tudjunk fogadni különböző kultúrákat. Ez azt is jelenti, hogy nyitottak vagyunk a közösségben dolgozó rendtársaink magukkal hozott kultúrájára is. Ha mindenkiben megvan ez a nyitottság, a közösség interkulturális lesz, mi pedig hitelesebb tanúi leszünk Jézusnak.

P. Mark Yang
Koreai misszionárius Kambodzsában

Szalézi misszionárius életszentségének tanúságtétele

Don Pierluigi Cameroni SDB, a szentté avatási ügyek posztulátora

Tiszteletreméltó Margit mama (1788-1856) észrevette, hogy az isteni gondviselés János fiát nem arra szánta, hogy a földeken dolgozzék. János egyik reggel elmesélte egy különös álmát a családnak. Álmában rengeteg gyerek vette körül. Először olyanok voltak, mint egy csomó vadállat, aztán bárányokká változtak. Egy rejtélyes hang azt parancsolta öneki, vigye a bárányokat a mezőre... Margit mama egy pillanatig elgondolkozva nézte fiát, aztán így szólt: „Ki tudja, talán egy nap pap leszel!” Ez a gondolat belevésődött a jó anya fejébe, aki még fia szívének legtitkosabb hajlamait is könnyedén olvasni tudta.

Az Ázsiában élő szaléziakért,

Szalézi missziós szándék

hogyan a különbségek közepette közösségépítők legyenek

A szalézi családért Ázsia országaiban, hogy mindig ők tegyék meg az első lépést a szomszédjuk felé, hogy megtanuljanak nyílt szívvel fordulni a fiatalok és a más vallásúak felé, hogy így növekedjenek, s meghallgassák, megértsék a többi vallást, ezáltal elősegítsék a mindennapi életben a vallások közötti párbeszédet.

